

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Scholirii Antverpiensis Diogenes Cynicvs Sive
Sermonvm Familiarivm Liber III.**

Scholier, Pieter

Antverpiae, 1635

Petri Scholirii Pro Diogene Cynico Apologia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70514](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70514)

PETRI SCHOLIRII
P R O
D I O G E N E
C Y N I C O
A P O L O G I A.

Edere temporibus , fato parere lu-
benter,
Et simulare loco , prudentis dixe-
rat esse,
Inter præcipuos hodiernis moribus
Auctor.

Adspiro dictis , salebrisque dicacibus vltro
Vitatis resipisco , & me virtutibus aulæ
Pumico , & vrbani salibus festiuus oberros
Assurrecturus non infimus omine palpo.
Iamque reseruatis pigmentatisque parergis
Pagina turgescit , phaleratis versibus apta
Humanos captare Ioues , recludere Diuüm
Atria , & accessus sine velo Semideorum.
Inteream , calamo si quid mellitius optem.
Quippe faginari Magnatum sæpè videbar
Ipse mihi mensis ; promissis crescere Regum
Haud dubiis , magnosq; inter strepitare Ministros.

A 3

Nec

Nee spes ipse meas capio, consistere plantis
 Nescio, & insolitis, dum vado, passibus vtor.
 Vox diuersa sonat, pando verba effero rictu,
 In leuitate grauis, leuis in grauitate; perinde
 Ac si per biduum fortunæ filius essem.
 Inter maiores fungi paritate paratus,
 Despectare pares, de me pluraliter ipso
 Fari, & hyperbolicè, & temerè: Nos iussimus ista:
 Nos ita consilium dedimus: nos Regia legit:
 Nos æstum tulimus populi: nos poma natamus.
 Sed nihil inuitis possis contendere diuis.
 Fabula longa quidem, memorabilis attamen, inter
 Fatales hominum casus & digna notari.

Est locus in fundo postremo Louaniensi;
 Quem Pater æternus, primarum in limine rerum,
 Collibus, & vallis, & flumine cinxit vtrimque:
 Interiùs domus est Musis, & Apollinis aula.
 Partibus in binis sacrata cacumina surgunt:
 Hac (latuit Cæsar quâ quondam Iulius arce)
 Castrum antiquum, ingens, non expugnabile telis:
 Immunis circum patriæ dat munera Bacchus,
 Pomona Ausoniæ fructus: viridantia moris
 (Spem lucri ingentis) albis hîc vidimus arua.
 Parte aliâ cultis æstiuâ palatia Tempe;
 Antiqui dixere Placet, seruantque minores
 Nomen, quòd domino placuisse libidine quondã
 Deliciis horti genium oblectasse ferantur.
 In facie magis ad læuam gratissima odore
 Siluula; parte cauâ penitus iucunda vireta,
 Arboribus circum proceris consita multis.
 Pantheon excelsis signatum quale columnis
 Visitur introitu Romæ, sub limine tali

Antrum

Antrum Musarum ; radiis micat insuper aureis
 Cynthus , optatis zephyrus cui murmurat auris.
 Myrteus in medio torus , atque sedilia circum
 Læmina , quæ violis , quæque intertextæ hyacin-
 this :

Quo lætis aptare solent modulamina plectris
 Sicelides , Stephanus quæ & ferre recentia Cam-
 pus.

Hic spatiabar ego ; sed in ipsis mœnibus vrbs,
 Nescio quid meditans, serâ iam luce , solutus
 Fetibus arboreis , & amœnæ flatibus auræ.

Cum procul intueor duplicatis passibus illac
 Aduentare senem, strepitant quâ parte Camœnæ.

Forma viro sed maior erat , similisque Deorum ;

Si quando humanâ lustrant sub imagine terras.

Dextra subit baculum : talari candor amictu :

Pera latus cingit : redimitur tempora quercu.

Hæreo, Gymnasij num sit reuerentia specto,

Aut aliquod numen Doctoris fortè sepulti ;

Ore renidenti propior cum multa prementem

Talibus aggreditur dictis : Desistere cœptis

In satyrâ , vitis est conuiuere : mehercle

Sperabam melius. Quid amœnis collibus erras,

Inter delicias faciles, pomaria, vites?

Inter Hamadryadas non est tua gloria : Chloris,

Vtilis vt vulgo , non tam pretiosa Poëtis.

Abdere se testis, fisso vel cortice lignum

Inferere , & succos alieno quærere alumno,

Indultum est aliis : Cereris modò regia parua est :

Vertendum est aliò : nec enim cultoribus agri

Tempus eget : meliore geras te falce colonum.

Hic ego, & attonitus, suffusus & ora rubore:

Haud equidem tanto (sed imagine luderis istā
 Indubiè) venerande senex, me dignor honore.
 Nam, licet in mores calamos distinximus olim,
 Erroresque hominum: sunt qui feliciter aiunt;
 Non tamen hoc iterū vellem me includere ludo.
 Si quis enim nostris (& quis non?) læditur œstris:
 Actutum populis, atri me sanguinis ater
 Infimulat, facilesque hominum mihi commodat
 iras:

Et citò peccauit qui non metuendus, & exfors,
 Læsus vt offensas per opera retaliet vñquam.
 Sed cui noster honos, morum & curuamina curæ,
 O quem te memorem? Magnis spectabar Athenis,
 Arte canis, quondam: nunc sedibus esse beatis
 Moribus obtinui, solidique latratibus oris.
 Tunc ego ter conor, totidem mimesibus, imos
 Urbanè prensare pedes, surasque seniles.
 Ter negat attingi: & nasum, non immemor, ille
 Crispat, inumbratis illudere moribus aulae.
 Tūne, inquam, flectendo genu, celeberrimus ille
 Actiux Antistes satyræ; chrysendetha Regum
 Non veritus ridere extorris, seruus, inanis,
 Erector morum, vnius virtutis auarus,
 Et mihi tollatur, sapientum, scrupulus, alpha?
 Instat, agam secum pro libertate Poëtæ.
 In laus alterutrum detortus lumina pergo.
 Diceris (ignoscas) hominem Titane supremo
 In medio plantasse foro. Scurriliter actum,
 Prostibulis, clamant, qui nocte dieque vagantur:
 Nec potui obscenæ reperire leuamina culpæ.
 Tum Cynicus: Vitiis, Venere indignante, nefandis
 Impar est nostri populi quodcumque pudenter

Non

Non feci ; vel me volui fecisse putari:
 Nam si communi lex & natura iubebat
 Lasciure bono , tantum pudor obstiterit mî
 Ingenuus : potuit meliori fine moneri.
 Nota fuit nostri mens nostra sagacibus æui.
 Nam verba & voces, & quæ scribuntur, inanes
 Dixerat ingenij , popularis censor , ofellas:
 Acrior & nobis fuit oppugnanda libido:
 Argumentari viuaciùs ergo tenebar.
 Quid refert videas quod aperto noueris esse?
 Disputat Elysiis mecum Lucilius agris
 De satyræ pretio , nonnumquam in collibus ipsis;
 Nempe Deas inter. Pro me sententia Diuûm,
 Qui satyram vixi ; scribens , minùs egit, acerbè,
 Prima fides oculis , non auribus esse putatur.
 Dicebar Cynicus , quando oblatrare volebam
 Moribus obliquis populi : ridebar ab ipsis
 Principibus , qui se, post paullum , pollice nostro
 Fingendos dederunt, & me fleuere cadentem.
 Sed , velut hoc æui , qui sunt in honore supini,
 Hercule vel dextro, vel Marte, vel arte leuati,
 Id sibi permittunt , re vel sermonibus ortis,
 Quòd nolint ratione premi ; constanter in omnes
 Vrgent propositum, quamuis sine pondere norint
 Sæpè quod occipiunt: populo sic, tempore nostro,
 Gratia magna sui , fuit inque solentia maior:
 Tota stupebat enim vitio immutabilis ætas.
 Exemplis præeo , monitisque reduco benignis,
 Et ratione premo ; nolunt ratione cieri:
 Vrgent propositum ; quin deteriora sequuntur.
 Tunc cœpi inuitas mordaci radere vero
 Auriculas , secui totam tunc morsibus urbem,

Sustinuique canis pro externo ciue vocari.
 Non sequor ad mensas, non vlli iactito caudam:
 Allatro dumtaxat, vitæ tamen integer, omnes.
 Magnus Alexander solitus cum patre Philippo,
 Iam dicteriolis ad dolia nostra iocari,
 Casibus insolitis iam nostram arcessere mentem,
 Tam mea suspexit, tam me vehementer amauit,
 Vt nostras habitare casas, populoque latrare,
 Pallia quin baculo voluisset & addere peram,
 Magnus Alexander nisi cognitus orbe fuisset.
 Non tamen vrgebo te viuere more canino:
 Tempora mutantur: satis est committere chartæ,
 Aure vaporatâ quibus indulgere Potestas
 Gestiat, & curuis quæ opponi moribus optet.
 Principis opprobrium non æquis auribus haurit
 Princeps, aduersas sibi vt improbet ire phalanges.
 Omne, liquet, numen sub numine læditur vno.
 Quos Deus Heroes, fratres fortuna putauit:
 Commisere quibus, nobis incognita iura,
 Respondenda sibi: plaudat sapienter vtrunque
 Quisque suis, dictis iuuet, armis, ære, fauore.
 Verba olim nocitura caue: nunc prælia miscent,
 Fœdere fraterno coituri cras, Iouis acti
 Imperiis; hominum obnixè scelere antè piato,
 Ceu luis indomitæ causâ. Queis libera, longa,
 Formidanda manus, parcas natura docebit.
 Incidat in laqueos magni moliminis vllus,
 Conscius ipse sibi? nihil hac in parte labores.
 Sit titulus nouus, antiquus, merus, aut benefictus;
 Siq; Periscelidis sit Eques, seu Velleris aurei,
 Alitis aut sacri, Cruciger, sit grandior ipso
 Grandi; nec casu hoc sibi parceret summa Potestas.
 Nemo

Nemo adeò viuit vitiis obnoxius , vt non
 Communi ferulæ submissas præbeat aures.
 Aedepol immerito fulgebit honore, proteruis
 Si quis adhuc pedicas diuellere moribus audet.
 Et quoniam Heroum duplex natura : minori
 Si quid adhuc restat satyræ populabile limâ;
 Parte sui meliore , Dei vestigia seruant.
 Hinc inculpatæ stat eis fiducia vitæ:
 Et populi nasos Maiestas ridet inertes.
 Nos meritò Regum scimus cum piscibus esse
 Consilia , atque aliâ regimen librare bilance,
 Quàm rude vulgus amat : nos, illi, credere fidunt;
 Quidquid agunt Reges , populi spectare salutem.
 Nec dubium , se lege sciunt hac esse creatos.
 Hæc de Principibus. Qui proximitate sequuntur,
 Et quasi conformes ouo nascuntur eodem,
 Vera est Nobilitas , fragrans virtute , benignis
 Moribus , & nitidis gaudet fauisse Poëtis.
 Prætereà sunt qui Regum dominantur in aulis,
 Præsidioque valent , celebres Heliconis alumni;
 Quorum vera præest ratio , & prudentia factis.
 Hos face dignamur , prisca si lucis egebunt,
 Nobiliumque choris adscribimus. Auxiliares
 Inde tibi , si forsit opus , desumere vires
 Semper oportunum fraterno iure , minaces,
 In malè versantes quouis velamine, ronchos.
 Sunt modò qui quondam nebulas Helicone le-
 gebant;
 Notis maiores aut qui nituntur haberi:
 Quive volunt , quia munus habent , nimis esse
 ministri:
 Ingenio pingues plerumque, & naris obesæ:

Grassando obsequio Magnis, nunc rebus agendis
 Prospiciunt patriæ, nunc multa sine ordine cla-
 mant:

Nunc hoc nunc illud populariter arbitrantur:
 Se sibi gratantur, summâ vix pelle decori,
 Cùm Diis iratis viuant, genioque sinistro.
 Quantum nugarum, & rationis adulteræ, vbique
 Inter eos, mora longa, vacet nec vatibus vllis
 Dicere membratim, nec erit res digna relatu.
 Acribus, his, fateor, mos oggannire Poëtis;
 Et præferre suas, prætenso tempore, curas,
 Vnde salus patriæ, quasi nullus carminis vsus
 Militiæ quondam toto orbe domive fuisset:
 Maxima ferre animæ nunc Regum opprobria
 dignæ,

Et multas post fata Erebi consumere pœnas.
 Denique si quis adhuc nebulonum regulus aulas
 Lambit, & inuerso ostendat conuitia plectro
 Versibus esse tuis; exerto vertice, tantum
 Huic, linguæ fitiens quantum canis Apula, prome.
 Gratus erit toti populo, pleneque satisfdet
 Quisquam, cùm placeat nec Iuppiter omnibus?
 æqua

Sufficit ad plausum selecta per ora statera.
 Aetherei vates: arcu quis verberet æther;
 Spicula in auctorem redeunt. Te verbero culpet?
 Ipuenies, vel erit nullis maioribus ortus,
 Rege vel illuso merito promotus emaci,
 Aut sciolus nugax, atque ambitione profanus.
 Macte animis, calamosque moue. Te gymnâ-
 das acres

Exercere iterum Parnassi curia mandat.

Stringe,

Stringe, dola, ferias, vras, ita iussit Apollo.
 Sic fatus, tacuit. Quo possum Marte reluctor,
 Fungor & extremis. Annalibus eruta priscis
 Multum plausibili coquitur mihi massa camino,
 Utile epos domino; quo subdola necto alienis
 Stemmata stemmatibus, ramosque interfero ramis:
 Huic caput, huic caudam leuo, do, noua con-
 do vetustis,

Mutuo, compono, confundo falsa meracis:
 Mentior audacter, tollo super astra, marito,
 Comparo, & optatis praesentia numina verbis
 Palpando veneror: me tempero tempori. Aman-
 tur

Artifices calami: nec me felicior alter,
 Si sit in aspectum mihi fas educere fetum.
 Ille manu mulcens spatiosam ad pectora barbam,
 Librantesque oculos paullum tellure moratus;
 Auctoramento, Claro, Ducibusque teneris
 Militiae caelestis, ait: quae signa sequaris
 Hos penes arbitrium est; inuita nemo Minerua
 Postulet accingi: pro saeclo & viribus arma,
 Qui nos, plus nobis, Superi nouere, ministrant.
 Ipse Pater, sacris vatum qui praesidet armis,
 Splendeat, aut medicet, canter, venetur, ametve,
 Occidat, aut surgat, pharetratus obambulat: ille
 Ipse tibi nostro assignat Pater ore sagittas,
 Orbe nouo Pythona quibus molemque vapo-
 rum

Diffidit: humores iubet impugnare malignos
 Te mundi senio; cicuresque ferofque dracones
 Figere, coenosis hominum conatibus ortos.
 Parce tibi, patriaeque tuae, si te timor arguit;

Me scenæ adducas, & suggillentur Athenæ.

Vnus ab antiquo naturæ vultus in orbe est:

Sæpè & diuersis res vna coincidit æuis.

Nil vltra: tenues agilis decessit in auras.

Quid mihi tunc animi potuit calamité fuisse,

Dicite Pierides: pugnant noua vota, Deusque:

Et cupio, & nequeo, mihi nunc seruire, Deo
nunc.

Spéne cadam tantâ? emoriar. Phœbône resistam?

Dat mihi quodcumque hoc oris. Placet illa, vel
iste,

Deficiunt ad cœpta manus. Sed vincite, Diui;

Sic voluistis enim: mea meque adscribite fatis.

In partes venias operis director. Ineptum,

Criticus exclamat: pol pol, Biante relicto

Laudetur Cynicus? Noli me Critice nugis

Perturbare tuis. Si ideas iacto Platonis,

Surget Aristoteles? crepitem paradoxa Fieni;

Nonnius obmisset? placuit si concio Gaudæ;

An mihi vel meritò Patrum succenseat vllus?

Non ego de capite vllius diadema reuello.

Sume tibi Septem, vel totam Porticum; apertos

Concedo campos: genio meus utilis isto

Stat mihi laudandus satyrarum robore Primas.

Democritus risit: fleuit contrarius auctor:

Dignus vterque cedro: sed quid profecerit vltra,

Non video, quàm quòd memorandum emblemata
remanfit.

Quid precor ad Cynicum, qui caustica moribus
adfert,

Atque salutari medicatur vulnera linguâ?

Prodit Aristippus doctus variare colores,

Si

Si quis adulatoris habet defendere causam.
 Viuat Aristippus, nostras concurrat ad aulas;
 Nonne fame miserè, nisi discat multa, peribit?
 Inuenies multos hac tempestate Platones;
 Dantur Aristoteles: nam quæ non atria abundant
 Magna sophis? ex incessu cognoscere possis.
 Dantur Anaximenes: Periandros vendo minoris:
 Dantur Aristippi: Cynofargis ianua clausa est:
 Mentio nulla virum. Perit cum Antisthene Cra-
 tes,

Infra qui humanam cum auderent viuere sortem,
 Et latrare sui circum præcordia ciuis
 Vtiliter, veri sæcli pecuarij, odori
 Plus sibi, quam reliquis, supra vixisse, fatemur,
 Sortem hominis. Exemplar cur non imitabile?
 dicam.

Aut quia difficile est Cynicorum more latrare;
 Ireprehensibili vel opinor viuimus æuo;
 Aut prohibent prauis, si magni, praua notari.
 Sed quid ego? Sacris audimus nonne cathedris
 Sæpe salutari sacros baubarier ore?

Aure repurgatâ verum quis colligit escas
 Sedulus, aut veri custos, imitator honesti?
 Quis bonus in verâ pernoctat simplicitate?
 Vrsus, aper, pardus discunt parere lupatis;
 Non rationi homines: ad nulla pudenda rubere
 Erudiunt frontem, vitiisque senescere gaudent.
 Ergo secabit hydram, quisquis sermonis acerbi
 Conaturus erit gladiis defigere culpas.

Vincere desperet, sed contendisse decorum est.
 Et quoniam Deus ora mouet sub nare caninâ,
 Rite Deum, nareque sequar; spatiumque solutis
 Tentabo

16 PETR. SCHOL. APOL. PRO DIOG. CYN.
Tentabo nigrum vitio præfigere theta.
Parcant morboſi. Et quamuis Parnaffe reſiſtas
Inuidiis hominum, ſuperesque cacumine nubes:
Sunt tamen vrbanae & comes, offendere nolint
Virgineæ mentes; velut hîc palpare recuſant.
Palantes homines paſſim, & rationis egentes,
Quando in præcipiti vitium ſtat, pace bonorum,
Deſpectari iterum, non indignabitur hoſtis.

PETRI